

Песме у прози – Дејан Злајић

УКОП

Вукла си се неким причама које су се ћутале у мом присуству. Није било важно. Била си ми драга, као киша прислоњена уз прозор, и њен шапат који пева успаванку у касно после подне.

Била си далека и умела си да миришеш. Као чемпрес. Или боровина када плаче сузама од смоле.

Нисам те додирнуо ничим ближим од погледа. И то је било довољно.

Када су те испраћали нисам дошао. Пустио сам да те на миру покопају. Иловачом, цвећем, трачевима... Чиме ко има.

Ја ћу те покрити речима. Да не назебеш.

КАП СЛАНЕ ВОДЕ

Појави се обично у данима који имају смелости да стресу маглу са рељефа и пуне сунце да се огледа у бетону окованом мразом. Хладно је и под погледом пуцкета једино тешка празнична тишина. Чини ми се, само један покрет био би у стању да разбије ову ледену пасторалу у безброј комадића.

Негде у даљини, гнездећи се у неком бескрају, благо таласаш досадно равну црту хоризонта. Као илузија рођена

у игри светла, мешкољиш се нежно по мојој амигдали. Флертујеш са трнцима који дрхте у мени.

Сасвим полако сакупљам слику у зенице сужене од сјаја. Тамо живиш као кап слане воде. Немаш куд. Ван тог оквира била би само комад леда. Хладна као истина.

О ПЕСНИКУ

Дејан Златић рођен је 1969. године у Зајечару, основну школу завршио је у Мајданпеку, а средњу у Бору. Дипломирао је на Факултету техничких наука Универзитета у Новом Саду. Да-нас живи, ради и ствара у Мајданпеку. Објавио је четири романа: *Безимена*, *Зрење*, *Бгење* и *Сјај*. На Међународном фестивалу екофилма *Greenfest* 2011. године у Београду, награђен је за најбољу ТВ репортажу под називом *Тајна Рајкове њећине*. На свом блогу објављује поезију у прози у виду кратких форми, есеје и цртице из живота града у којем живи. Објављивао је у *Књижевним новинама*, *Омладинском часопису Жироској*, *Балканском књижевном гласнику*.